

Mészáros Gergely

Tomcsik Judit

Péter Alpár

ELEVÁCIÓ

Eleváció

— *valamely égiTESTnek a látóHATÁR fölé emelkedése*

A kortárs vizuális kultúra iránt érzékeny közönség nagy dilemmája, hogy minek tekintse a művészetet és annak produktumait: a panelkultúra szabadíszeinek, emléktárgyaknak, esetleg médiumnak, társadalomformáló erőnek, provokációnak... A XXI. század európai kultúrájának luxuslehetősége, hogy a művészet értelmezési variációi között válogatva egyéni művészetképpel rendelkezhetünk, ami csak a miénk. Előfordulhat, hogy ez a kép semmilyen viszonyban sincsen a kortárs vizuális kultúra diszkurzív folyamataival vagy akár a művészet egyetemesebb, időtlen minőségeivel és rendeltetésével. Éppen ezért a jelenlegi kiállításba való bevezetesként fontos megvizsgálunk a művészet-társadalom-élőtér viszonyának problematikáját. A semlegesség kedvéért a kortárs művészeti szcéna diszkurzusán kívül eső kiindulási pontot választottunk.

A szoborfaragás a kelet-szibériai nanáj népcsoport hagyományos gyógyítói gyakorlatában a gyógyulást célzó szertartás része volt. Egy performatív folyamat során olyan tárgy jött létre, amely a XX. századi avantgárd és kortárs szobrászat formaképzését idézi, de a „szobor” alkotója számára elsődlegesen nem esztétikai, hanem funkcionális tárgy. Egy beteg ember fizikai és lelki gondjainak új, jelképes lakhelye. Egy megoldás a pillanat aktuális problémájára. Egy funkcionális szobor. Ennek a célnak van alárendelve formai kialakítása, esztétikai és művészi minősége másodlagos velejárója. Nem ábrázolni és értelmezni, hanem átformálni akarja a valóságot, benne lenni a valóságban, részt vállalva annak formálásában. A mű létrejöttének folyamata, a rítus – aminek jelentőségét az egyéni és közösségi létben Marina Abramović, korunk kiemelkedő performance-művésze és gondolkodója is hangsúlyozza – egyenrangú a tárgyi végtermékkel, elválaszthatatlan egységet alkotva vele. Nincs mű folyamat (rítus) nélkül, és nincs rítus az élet valósága nélkül.

René Magritte *Az emberi lét* című, 1933-ban készült festményén a természet kimerevített leképezését teszi egyenértékűvé a valósággal. A természetből kivonult ember ablakkeretbe foglalt természetképe a mű, amely egy ponton azonossá válik az emberi tudatban lecsapódó természeti (emlék)képpel, ami a vászonra festett vászonra vetődik. A „white box” szögletes ablakkeretébe zárt természet festett képe egybeolvad a festmény festett képével. Nemcsak szimbolikusan, hanem hátborzongatóan valóságosan is egy lesz vele.

Kimerevített kérdőjel egy kimerevített kérdőjelen?

Mi a természet valósága a XX–XXI. század embere számára?

Mi a létezés valósága?

Ha elhagyva a szobát kilépünk a természeti térbe, a szociális térbe, élő folyamatban találjuk magunkat, amiben egyedül a folytonos változás és kölcsönhatás állandó. Ebben a kontextusban – kiszakadva a „white box” kiszámítható valóságából – már működésképtelenné válik Magritte képe. Értelmét veszített tárgy lesz mindaddig, amíg valós kapcsolatot nem tud létrehozni mind fizikai, mind szellemi, mind spirituális értelemben kitágított környezetével. Az emberi kultúra teremtette szellemi tér beleágyazódik egy kozmikus tér folyamatába. Ez lesz a mű abszolút valósága. Az a titka a nanáj szobrok erejének, hogy jelen vannak egy adott időben és térben.

De mit is jelent ez? A művészetnek ez a mindig időszerű tere egy vertikális és egy horizontális tengely szerint rendeződik, amelyek egyben meghatározzák diszkurzív folyamatait is. A vertikális tengely jelenti az emberi generációk tapasztalatának finom, egymásra rakódott rétegei és az azok közötti viszonyrendszer által kialakult szellemi és kulturális teret, a horizontális pedig a jelen kozmikus teret, az élő teret, annak minden folyamatával együtt. A két sík találkozási pontja teremti meg a mű terét és idejét. Ez a kontextus adja a mű vallási világképektől független természetes és időtlen szakralitását. Ez az elemelkedés és ugyanakkor kozmikus bekötöttség a létezés jelen pillanatába. A nanáj szobor tárgyi mivolta alázatot jelent, nem több látszólag egy kézzel faragott széknél, amely alá van rendelve az ülés funkciójának. Mégis e nanáj szobortárgy rendeltetése az elemelkedtetés és az ezzel együtt járó esetleges gyógyulási folyamat generálása.

De mit is jelent az elemelkedés, vagyis az ELEVÁCIÓ?

Erre a kérdésre nem szabad válaszolni, mert értelmetlen. Csillagászati értelemben valamely égitestnek a látóhatár fölé emelkedése. Talán egy más tudatállapotba kerülés úgy, hogy a hétköznapi tudatállapothoz képest kiteljesedettebb teljességérzettel lehetünk jelen az itt és most pillanatában. De épp az elemelkedettséged folytán áttetszővé válik a pillanatnyiság felszíne, és felsejlik annak mélyebb, egyetemesebb valósága. Az álomban ráésmélünk arra, hogy álmodunk, Magritte képe ráébred arra, hogy ő csak egy festmény festménye, az illúzió illúziója.

Ez az elemelkedtetés a valós funkcionalitása a kiállításon megjelenő tárgyaknak, ez emeli őket a mai értelemben vett kortárs szobrokká, installációkká.

Ez az a rejtett szál, ami ezeket a műveket és a három kiállító művész munkásságát összeköti. Más-más utakon, de ugyanoda érkeztek, és ugyanarra a művészi attitűdre világítanak rá más és más nézőpontból. Mindhárman kötődnek a térhez, az anyaghoz és magához a folyamathoz.

Péter Alpár, Várallyay Réka

* An Art Made of Trust, Vulnerability and Connection | Marina Abramović | TED Talks

O mare dilemă a publicului sensibil la cultura vizuală contemporană este, ce atitudine să aibă față de artă și produsele acesteia: ca elemente de decorație interioară ale culturii-panel, ca suvenir, eventual ca mediu, ca forță ce modelează societatea, ca provocare... Aspectul de lux al culturii europene în secolul XXI este de a dispune de o imagine artistică individuală asupra artei, prin posibilitatea de a alege variații de interpretare a artei, care sunt doar ale noastre.

Se întâmplă ca această imagine să nu fie în nici un fel de relație cu procesele discursive ale culturii vizuale contemporane sau chiar cu destinația și valorile atemporale, universale ale artei. Tocmai de aceea, pentru a vă introduce în atmosfera expoziției de față, este important să analizăm problematica artă-societate-spațiu existențial. De dragul obiectivității, am ales un punct de plecare care se află în afara discursului scenei artei contemporane.

Sculptura a făcut parte din ritualul care avea ca scop vindecarea în practica medicinală tradițională a poporului nanai din Siberia de Est. În cadrul unui proces performativ, a luat naștere un obicei care evocă reprezentarea formei în sculptura contemporană și de avangardă din secolul XX, dar, pentru creatorul „sculpturii”, acesta nu e un obiect în primul rând estetic, ci unul funcțional. O nouă locuință, simbolică, a problemelor fizice și sufletești ale unui om bolnav, o rezolvare a problemei actuale a momentului prezent – o statuie funcțională.

Acestui scop îi este subordonată constituirea formală, valoarea ei artistică și estetică fiind doar un derivat secundar. Nu dorește să reprezinte și să interpreteze realitatea, ci s-o transforme, să facă parte din ea, să participe la formarea acesteia. Procesul de creație al operei este ritul – a cărui importanță este accentuată și de Marina Abramović, gânditorul și remarcabilul artist performance al timpului nostru – la același rang cu produsul obiectual, formând împreună cu acesta o unitate inseparabilă comună. Nu există operă fără proces (rit), și nu există rit fără realitatea vieții. René Magritte, în pictura sa din 1933, *Condiția umană*, pune semnul egal între reprezentarea transpusă a naturii și realitate. Opera conține imaginea naturii încadrate într-o fereastră, a omului retras din natură, care devine într-un anumit punct identic cu amintirea naturală reprezentată în conștiința umană, și care se revărsă asupra pânzei pictate

pe pânză. Imaginea pictată a naturii închise în rama de fereastră pătrată a „white box”-ului se topește în imaginea pictată a picturii. Nu numai simbolic, ci devine una cu ea în mod aproape înfiorător.

Un semn de întrebare fixat pe un semn de întrebare fixat?

Care este realitatea naturii pentru omul secolelor XX-XXI?

Care este realitatea existenței?

În acest context – eliberându-ne din realitatea cotidiană, neperturbată de evenimentele-surpriză ale „white box”-ului – tabloul lui Magritte devine nefuncțional. Va deveni un obiect golit de sens până când va fi capabil să stabilească o legătură reală cu mediul său extins atât în sens fizic, cât și spiritual. Spațiul spiritual se încastrează în procesul spațiului cosmic. Aceasta va fi realitatea absolută a operei.

Secretul statuilor nanai este că sunt prezente într-un timp și într-un spațiu dat. Dar ce înseamnă de fapt acest lucru? Acest spațiu întotdeauna temporal al artei se organizează în jurul unei axe verticale și al unei axe orizontale. Axa verticală înseamnă straturile suprapuse fin ale experienței generațiilor umane și spațiul cultural și spiritual format prin sistemul de relații dintre acestea. Iar cel orizontal este spațiul cosmic actual, spațiul viu, împreună cu toate procesele acesteia. Punctul de întâlnire al celor două planuri creează spațiul și timpul operei. Acest context încarcă sacralitatea atemporală și naturală independentă de imaginea religioasă existentă, această elevare și totodată închidere cosmică în momentul actual. Aspectul obiectual al statuii, al contemporaneității înseamnă umilință, fiind aparent un scaun sculptat de mână, care este subordonat funcției de ședere. Totuși, destinația statuii nanai este înălțarea și generarea unui eventual proces de vindecare.

Dar ce înseamnă înălțarea, adică ELEVAREA?

La această întrebare nu e nevoie să se răspundă, pentru că e inutil. În sens astronomic, înseamnă ridicarea unui corp ceresc deasupra orizontului, eventual transpunerea într-o altă stare a conștiinței, astfel încât putem să fim prezenți în momentul aici și acum cu un sentiment de îndeplinire a obligațiilor. Dar tocmai prin această înălțare suprafața devine pe moment transparentă, dând la iveală realitatea ei mai adâncă, universală. În vis ne dăm seama că visăm, tabloul lui Magritte își dă seama că e doar tabloul unui tablou, iluzia iluziei.

Această înălțare este funcția reală a obiectelor prezentate la această expoziție, acest lucru le ridică la rangul de statui, de instalații artistice contemporane.

Acesta este acel firul ascuns care leagă aceste opere și pe cei trei artiști care își expun aici lucrările. Ei au parcurs căi diferite, dar au ajuns în același punct și la aceleași atitudini artistice din perspective diferite. Toți trei se leagă de spațiu, de materie, și de procesul în sine.

Alpár Péter, Réka Várallyay

* An Art Made of Trust, Vulnerability and Connection | Marina Abramović | TED Talks

Elevation

— *the ascension of a celestial BODY above the HORIZON*

It is a great dilemma of the public sensitive to contemporary visual culture how to conceive art and its products: as the embellishments of urban culture, as souvenirs or perhaps mediums, society-forming forces, provocations... It is a luxury possibility of the 21st century European culture that selecting among the interpretive variations of art we can dispose of an individual image of art, which exclusively belongs to us. It may occur that this image bears no relation with the discursive processes of contemporary visual culture or even with the more universal, atemporal qualities and function of art. This is why, as an introduction into the present exhibition, it is important to examine the issue of the relationship between art, society and living space. For the sake of neutrality, we have chosen a starting point that falls outside the scene of contemporary art.

In the traditional healing practice of the East Siberian Nanai ethnic group sculpture carving formed part of the ritual aimed at recovery. In the course of a performative process an object evoking the form creation of the 20th century avant-garde and contemporary sculpture was created, but for the creator of the "sculpture" it is primarily a functional rather than aesthetic object. It is the new, symbolic dwelling place of the physical and spiritual problems of an ill person. A solution to the current problem of momentary present. A functional sculpture. Its form is subjected to this purpose; its aesthetic and artistic quality is of secondary rank. It does not wish to represent and transform reality, but rather to be part of reality, taking part in its shaping. The process of creation of the work is the rite — whose significance in individual and community existence is also emphasized by Marina Abramović, the outstanding performance artist and thinker of our age — which is equal to the objectual end product, forming an inseparable, joint unity with it. There is no artwork without a process (rite), and there is no rite without the reality of life.

On his 1933 painting *The Human Condition* René Magritte equals the freeze frame of nature with reality. The artwork is the image of nature of the man withdrawn from nature included in a window frame, which at a certain point becomes one with the natural (memory) image condensed in human consciousness, projected on the canvas painted on the canvas. The painted image of nature enclosed in the square window frame of the "white box" merges with the painted image of the painting. It will become one with it not only symbolically, but, eerily, in its entire reality.

A frozen question mark on a frozen question mark?

What is the reality of nature for the 20th–21st century man?

What is the reality of existence?

If by leaving the room we step out into the natural space, into the social space, we find ourselves in a living process, in which only the constant change and interaction is permanent. In this context – breaking away from the calculable reality of the “white box” – Magritte’s painting no longer works. It becomes an object that loses its sense unless it can establish a real connection with its extended environment both in a physical and spiritual sense. The spiritual space created by human culture becomes embedded in the process of a cosmic space. This will be the absolute reality of the artwork. The secret of the force of Nanai sculptures lies in the fact that they are present in a given time and space.

What exactly does this mean? This always topical space of art is structured on a vertical and a horizontal axis, which also determine its discursive processes. The vertical axis constitutes the spiritual and cultural space formed by the subtly superimposed layers of experience of human generations and the system of relations among them; the horizontal axis means the present cosmic space, the living space, with all its processes. The meeting point of the two axes creates the space and time of the artwork. This context provides the natural and timeless sacrality of the artwork, irrespective of religious world views. This is the elevation, which is at the same time a cosmic connection to the present moment of existence. The objectual status of the Nanai sculpture implies humility, apparently it is not more than a hand-carved chair subordinated to the function of sitting. Still, the function of this Nanai sculpture object is elevation and the triggering of the concomitant healing process.

What exactly does ELEVATION mean?

This question must not be answered, it is pointless. In an astronomical sense, it means the ascension of a celestial body above the horizon. It is perhaps getting into a different state of mind in a way that, as compared to the everyday state of mind, we can be present in the moment of the here and now with a more expanded sense of accomplishment. Elevation makes the surface of momentariness transparent and lets us perceive its deeper and more universal reality. While dreaming we may become aware that we are dreaming. Magritte’s painting realizes that it is only the painting of a painting, the illusion of an illusion. Elevation is the real functionality of the objects displayed at the exhibition, this elevates them into being contemporary sculptures and installations, in today’s sense of the terms. This is the hidden thread that connects these artworks and the activity of the three exhibiting artists. Through different routes, they arrive at the same place and from different perspectives they point at the same artistic attitude. All three of them are attached to space, to the material and to the process itself.

Alpár Péter, Réka Várallyay

* An Art Made of Trust, Vulnerability and Connection | Marina Abramović | TED Talks

TOMCSIK Judit (1980 – Sátoraljaújhely)

• Művészeti tanulmányait a budapesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola szobrász szakán, és a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának szobrász szakán végezte. Kamasz kora óta fotózik, kisfilmes és középformátumú gépekkel kezdte a fotózással való ismerkedést. Most az analóg, 6X6-os formátumot részesíti előnyben, ebből szöve érzékeny történeteit.

"A szellemiségből eredő művészet, mint a humánus speciális megnyilvánulási formája az adott létformához alkalmazkodva tárgyasulni kényszerül. Tárgy és szellem kapcsolódásának energiáit használva-kihasználva exponálja önmagát az alkotó. Az exponálás által megjelenítődik a világban, a közösségben, szükségképpen definiálódik. Amikor a fényképezővel exponálok, a létrejött képen keresztül (ábrázoljon bármit) megjelenek én magam is, kitapinthatóvá válik egy szubjektum. Elindul egy rejtélyes történet...

Az ön-exponálás folyamata alatt a sérüléstől való félelemből kifolyólag a személyiségek betokozódhatnak, maszkolódhatnak. Számomra végtelenül izgalmas és borzongató megfigyelni a maszkok rétegződését, időnként pedig azt a folyamatot, ahogyan egy-egy ember az élete során a maszkok, rétegek lehátásával próbálkozik és küzd. Jó esetben a kitisztult lét felé törekszünk (nem megtagadva a múlt történéseit) – az ehhez szükséges munka nehéz, de képes megemelni alanyát. A változásban hiszek."

• She graduated sculpture at the Secondary School of Visual Arts and at the Faculty of Arts of the University of Pécs. She has been taking photographs since her adolescence; she got acquainted with photography with small and medium format cameras. At present she favours the analog, 6X6 format, which serves as the basis of her sensitive stories.

"Art, originating from spirituality, as a special form of manifestation of humanity, is constrained to become objectified, adapting to the given form of existence. The artist exposes herself by using the energies of the connection between object and spirit. Through exposing herself she is present in the world, in the community, she necessarily defines herself. When I expose with the camera, I am also present in the created photo (whatever it may represent); a subject becomes palpable. A mysterious story is launched...

In the course of self-exposure, as a consequence of the fear of damage, the personalities may become concealed, masked. For me it is extremely exciting and thrilling to observe the layeredness of masks and sometimes the process through which, in the course of their lives, people try to remove the masks, the layers. Ideally, we strive for pure existence (without denying the occurrences of the past) – the work necessary for this is difficult but is capable of elevating its subject. I believe in change."

• A absolvit secția de sculptură a Liceului de Arte Plastice și Aplicate și secția de sculptură la Facultatea de Artă din cadrul Universității din Pécs. Fotografiază încă din adolescență, începuturile fiind marcate de aparate foto cu film mic și mediu. Acum preferă aparatul analog 6X6, cu acesta țesându-și emoționantele istorii.

„Arta izvorâtă din spiritualitate, ca formă de exprimare specială a umanului, este constrânsă să se obiectualizeze, adaptându-se la forma de existență dată. Creatorul se expune folosind(u-se de) energiile relației obiect-spirit. Prin expunere, este revelat lumii, comunității, este definit în mod necesar. Când expun cu aparatul de fotografiat, apar și eu prin intermediul fotografiei obținute (indiferent de ceea ce ar înfățișa), un subiect devine palpabil. Începe o întâmplare misterioasă...

În timpul procesului autoexpunerii, personalitățile se pot închișta, pot fi mascate din cauza spaimei de a nu fi rănite. Este deosebit de palpant pentru mine să observ stratificările măștilor sau, câteodată, acel proces în decursul căruia câte un om încearcă și luptă să decojească câte-un strat, câte-o mască. În caz bun, aspirăm la o existență purificată (fără să negăm evenimentele trecutului) – este nevoie de o muncă asiduă pentru ca acest scop să poată fi atins, dar este o îndeletnicire capabilă a-și înălța subiectul. Cred în schimbare."

SZINTE SEMMI / APROAPE NIMIC / ALMOST NOTHING / 2013 / digitális fotólevilágítás / scanare digitală foto / digital photo scanning / 40 x 60 cm

VARIÁCIÓK TALÁLKOZÁSRA / VARIATII PE ÎNTÂLNIRE / VARIATIONS ON ENCOUNTER / 2012-14 / digitális fotólevilágítás / scanare digitală foto / digital photo scanning / 100 x 100 cm

CÍM NÉLKÜL 2/1 / FĂRĂ TITLU 2/1 / UNTITLED 2/1 / 2013 / digitális fotólevélgítés / scanare digitală foto / digital photo scanning / 40 x 40 cm

CÍM NÉLKÜL 2/2 / FĂRĂ TITLU 2/2 / UNTITLED 2/2 / 2013 / digitális fotólevélgítés / scanare digitală foto / digital photo scanning / 40 x 37 cm

KEZEK (sorozat) / MĂINI (serie) / HANDS (series) / 2017 / digitális fotólevélgítés / scanare digitală foto / digital photo scanning / 40 x 40 cm darabonként / fiecare / each piece

TÜKÖR-KÉP-MUTATÁS 1-9 / IMAGINE PRE-FĂCUTĂ 1-9 / MIRROR-IMAGE-SHOWING 1-9 / 2014 / digitális nyomatok / print digital / digital prints / 100 x 30 cm

MÉSZÁROS Gergely (1980 – Pécs)

- 2006-ban szerzett szobrász diplomát a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán, majd 2011-ben DLA fokozatot a pécsi Doktori Iskolában. 2010 óta a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kara Szobrászat Tanszékén tanít.

Alkotóként a történetek és az anyagok foglalkoztatják. Olyan tárgyakat készít, amelyek anyagukból és szituációjukból fakadóan narratívák, az emberi létezés alapkérdéseire reflektálnak. Rajtuk keresztül az ember szakralitáshoz és spiritualitáshoz fűződő lehetséges viszonyait keresi. A művek készítése során fontosak számára az anyagiségben rejlő szimbolikus kifejezési lehetőségek, a szellemi erőteret létrehozni képes formai együttállások. Jellemzően kevés alapelemből építkezve kutatja a variabilitás határait, és feltérképezi az elemek egymáshoz való viszonyrendszerét.

"Minden dolog helyet foglal.

A dolgot nem tudjuk, és nem birtokoljuk, csak gondolunk valamit róla. Készítünk neki egy általunk elképzelt formát, és várunk. Várjuk, hogy vágyakozásunk tartalommal telítődve elevenné váljon. Formából nagyon sok van, tartalomból kevés. Hogy milyen tartalmat tud befogadni az általunk készített forma, hogy lesz-e tartalom az adott formához, örök kérdés. Mint ahogy az is, hogy mit teszünk az olyan formákkal, amelyekbe nem költözik tartalom. Várunk, esetleg módosítunk, vagy egy teljesen új formával próbálkozunk?

Minden dolog helyet foglal."

- He graduated sculpture at the Faculty of Arts of the University of Pécs in 2006; in 2011 he obtained the DLA degree at the Doctoral School of the University of Pécs. Since 2010 he has been teaching at the Department of Sculpture, Faculty of Arts of the University of Pécs. As an artist he is interested in stories and materials. He creates objects which are narrative due to their material and situation, which reflect on the basic questions of human existence. Through them he seeks man's possible relations with sacrality and spirituality. In the course of creating his artworks he focuses on the possibilities of symbolic expression inherent in materiality, the conjunctions of form capable of creating a spiritual force field. He investigates the boundaries of variability characteristically using only a few basic elements, and explores the system of relations among the elements.

"Every object occupies space.

We do not know and do not possess the object, we only think something about it. We endow it with form and wait. We wait until our desire becomes alive and gets impregnated with content. There are many forms and few contents. It is an eternal question what content the form created by us can convey, whether there will be content corresponding to the respective form. And also, what we do with forms that remain without content. Do we wait further, do we change something perhaps or do we come up with a totally new form?

Every object occupies space."

- Și-a obținut diploma de licență în sculptură la Facultatea de Artă din cadrul Universității din Pécs, devenind în 2011 D.L.A. al Școlii Doctorale din cadrul aceleiași universități. Din 2010 predă la Catedra de Arte a Universității din Pécs.

În calitate de artist este interesat de istorii și materii. Creează obiecte care devin narative prin situații și materii, care reflectă asupra problemelor fundamentale ale existenței umane. Prin intermediul lor, caută relațiile posibile cu sacralitatea și spiritualitatea omului. În timpul procesului creației, pentru el sunt importante posibilitățile de exprimare simbolice cuprinse în materialitate, conjuncțiile formale capabile să creeze un câmp de forțe spiritual. Cercetează limitele variabilității, construind din doar câteva materiale de bază. În același timp, cartografiază sistemele relaționale ale elementelor.

„Toate obiectele ocupă spațiu.

Obiectul nu îl cunoaștem și nu îl posedăm, doar gândim ceva despre el. Îl pregătim o formă imaginată de noi și așteptăm. Așteptăm ca dorința noastră umplută de conținut să prindă viață. Formele sunt nenumărate, conținuturile cu atât mai puține. Ce fel de conținut poate să cuprindă forma creată de noi, dacă va exista un conținut al formei create rămân întrebări eterne. Așteptăm, eventual, modificăm sau încercăm o formă total nouă? Toate obiectele ocupă spațiu."

KERT / GRÁDINĀ / GARDEN / 2010 / szobor / statule / statue / 134 x 55 x 40 cm

HA ITT JÁRSZ, TUDNI FOGOD, HOGY VÁRTAM RÁD / DACĂ TRECI PE AICI, VEI ȘTI CĂ TE-AM AȘTEPTAT / IN CASE YOU ARE HERE, YOU WILL KNOW I HAVE BEEN WAITING FOR YOU
2017 / szobor / statue / 193 x 76 x 29 cm

VÁRAKOZÁS II. / AȘTEPTARE II / WAITING II / 2017 / szobor / statue / 250 x 105 x 57 cm

VÁRAKOZÁS III. / AȘTEPTARE III / WAITING III / 2017 / szobor / statuie / statue / 180 x 73 x 34 cm

VÁRAKOZÁS I. / AȘTEPTARE I / WAITING I / 2017 / szobor / statuie / statue / 460 x 150 x 120 cm

ETETŐSZÉK / SCAUN MASĂ / HIGHCHAIR / 2010 / szobor / statuie / statue / 134 x 43 x 35 cm

PÉTER Alpár (1976 – Sepsiszentgyörgy / Sfântu Gheorghe)

• Szakmai tanulmányait a sepsiszentgyörgyi Plugor Sándor Művészeti Líceumban (1990–1994) kezdte, a temesvári Képzőművészeti Egyetemen folytatta (1996–2001), majd a Pécsi Tudományegyetem Képzőművészeti Karának Doktori Iskolájában fejezte be (2013–2016). Képzőművészként elsősorban kortárs szobrászattal és annak határterületeivel foglalkozik. Az élő-tér különböző aspektusait kutatja, diszkurzív folyamatokat kezdeményezve a különböző természeti terek, kultúrák és a művészet között, nonkonformista anyaghasználatú térplasztikákat, funkcionális szobrokat, installációkat vagy óriási rajzokat hozva létre a térben.

„Egy őskori női idol szobrocskája felületi díszítése tussal árajzolva, absztrakt rajzként jelenik meg a fehér rajzlapon, majd ugyanaz egy sivatagi köves talajába kaparva 38-40 négyzetméteres méretben, maga lesz a tér. A rajz, elveszítve kulturális és fizikai kötöttségeit, magává a térré lényegül át, állandó kapcsolatban az élő univerzum történéseivel. A folyamat egyetlen szemtanúja egy hiéna, de ez a végbement csoda szempontjából nem is fontos.

Kozmikus és emberi idő, a tér különböző rétegei és aspektusai, az emberi lét pillanatnyisága és a generációk egymásutániségének kollektív tudata, a köztük lévő összefüggések folyamatjellege és a mindezeket a folyamatokat és jelenségeket koordináló törvényszerűség: a kozmikus rend számomra mind a művészet és az azt művelő alkotó valós eszköze.

A hiéna belép a rajz terébe...”

• He started his professional studies at the Plugor Sándor Art School (1990–1994), he continued them at the University of Art from Timișoara (1996–2001) and later at the Doctoral School of the Faculty of Art, University of Pécs (2013–2016). As an artist his main field is contemporary sculpture and its connections. He investigates various aspects of living space, initiating discursive processes among diverse natural spaces, cultures and art, creating space sculptures of nonconformist material use, functional sculptures, installations or huge drawings in space.

“The surface decoration of a small ancient female idol sculpture redrawn in ink appears as an abstract drawing on the white drawing paper, then the same scratched into the stony soil of a desert in 38-40 square meter size will be space itself. Losing its cultural and physical bonds, the drawing is transfigured into space itself, in permanent contact with the occurrences of living universe. The only witness of the process is a hyena, but this is not even important from the perspective of the miracle that has taken place.

Cosmic and human time, the various layers and aspects of space, the momentariness of human existence and the collective awareness of the succession of generations, the processuality of the connections between them and the laws coordinating all these processes and phenomena: for me cosmic order both serves art and is the artist's real device.

The hyena enters the space of drawing...”

• Și-a început studiile de specialitate al Liceul de Artă Plugor Sándor (1990–1994), după care a urmat Facultatea de Arte și Design din Timișoara (1996–2001), drum care s-a încheiat la Școala Doctorală a Facultății de Artă din cadrul Universității din Pécs (2013–2016). În calitate de artist, se ocupă, în primul rând, de sculptura contemporană și de domeniile ei limitrofe. Cercetează diferitele aspecte ale spațiului-viu, inițind procese discursive între diferitele spații naturale, culturi și artă, creând plastică spațială din materiale nonconformiste, sculpturi funcționale, instalații sau desene uriașe în spațiu.

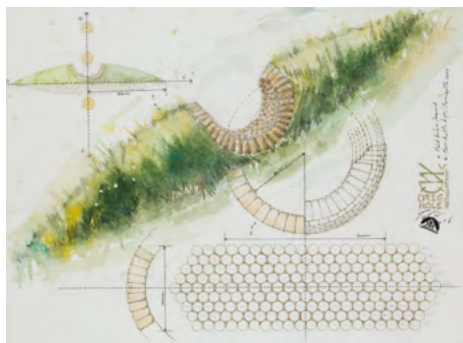
„Decorația de suprafață a unei statuete-idol din epoca primitivă ce reprezintă o femeie este redesenată cu tuș și apare ca un desen abstract pe hârtie. Apoi, același lucru este zgâriat în solul pietros al deșertului la dimensiuni de 38-40 de metri pătrați. Acesta va deveni spațiul în sine. Desenul, pierzându-și constrângerile culturale și fizice, se esențializează în spațiul însuși, în contact permanent cu întâmplările universului viu. Singurul martor al procesului este o hienă, dar acest lucru, din punctul de vedere al miracolului manifestat, e un amănunt insignifiant.

Timpul cosmic și uman, diferitele straturi și aspecte ale spațiului, momentaneitatea existenței umane, conștiința colectivă a generațiilor care se succed și legitatea ce coordonează toate aceste procese și fenomene, adică ordinea cosmică, sunt pentru mine adevărul instrument al artei și al creatorului preocupat de artă.

Hiéna intră în spațiul desenului...”

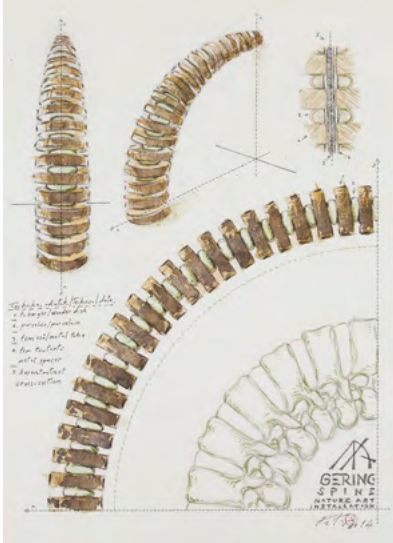
PONT II. / PUNCT II / POINT II / Kőrösi Csoma Sándor emlékére / In memoriam Kőrösi Csoma Sándor / In the memory of Sándor Kőrösi Csoma
2016 / szobortárgy / statuie obiect / sculpture object

ÜREG / SCORBURĂ / HOLLOW / 2015 / természetművészeti jellegű funkcionális szobor / sculptură funcțională cu aspect de nature art / nature art functional sculpture

KÖZTES TÉR / SPAȚIU INTERMEDIAR / IN-BETWEEN SPACE / 2017 / interaktiv installáció / instalație interactivă / interactive installation

GERING / COLOANĂ VERTEBRALĂ / SPINE / 2016–2017 / installáció (porcelán, 4000 éves talált fa) / instalație (porțelan și lemn găsit, vechi de 4000 de ani)
installation (porcelain, 4000-year-old found wood)

FUNCTIONAL I. / FUNCȚIONAL I / FUNCTIONAL I / 2017 / szobortárgy / statuie obiect / sculpture object

FUNCTIONAL III. / FUNCȚIONAL III / FUNCTIONAL III / 2017 / szobortárgy / statuie obiect / sculpture object

FUNCTIONAL II. / FUNCTIONAL II / FUNCTIONAL II / 2017 / szobortárgy / statuie obiect / sculpture object

UTAZÓ NAP / SOARE CĂLĂTOARE / TRAVELLING SUN – Iran / 2016 / performativ mű, szobortárgy / statuie obiect / performative work, sculpture object

FÖLD-RAJZ / GEO-GRAFIE / EARTH-DRAWING / INDIA I, II, III
tájbeavatkozás / bronz szobrocskák, fotó dokumentáció / stauete bronz, documentație fotografică / landscape intervention / small bronze sculptures, photo documentation

ΣΕΛΕΝΑΚΙΟ

ERDÉLYI
MŰVÉSZETI
KÖZPONT

Sepsiszentgyörgy

2017. december 15. – 2018. január 5.

© Sepsiszentgyörgy Polgármesteri Hivatala, 2017

© Erdélyi Művészeti Központ Egyesület, 2017

© Mészáros Gergely, 2017

© Tomcsik Judit, 2017

© Péter Alpár, 2017

© Várallyay Réka, 2017

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
nyilvános előadás, rádió- és televízióadás, valamint a fordítás jogát.

A kiállítást rendezte és a katalógust szerkesztette Vécsi Nagy Zoltán művészettörténész.

Munkatársak: Jakab Ágnes, Péter Eszter, Jakabfi Edit, Ferencz Hunor

Fordító: Pieldner Judit, Pieldner Martin

Borítóterv, műszaki szerkesztés, tipográfia: Kusztos Attila

Fotók: ARTSUPPORT S.R.L., Barabás Zsolt, Tomcsik Judit, Péter Alpár

Készült a csikszeredai Gutenberg Nyomdában.

Felelős vezető: Tózsér László

ISBN 978-973-0-26128-8

A kiadvány megjelenését támogatták:

Sepsiszentgyörgy
Polgármesteri Hivatala

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Nonprofit Zrt.

ERDÉLYI
MŰVÉSZETI
KÖZPONT
EGYESÜLET